

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 13 0 У 003805 16 Увп
Бања Лука, 28.8.2018. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Свјетлане Кнежевић чланова вијећа, уз судјеловање Душке Мутић као записничара, у управном спору по тужби Ј. з. у.“ С. А. Л.“ Д., заступан по законском заступнику В. Ђ. директору установе, а овај по пономоћнику С. Т., адвокату из Д., (у даљем тексту: тужилац), против акта број ... од 29.7.2015. године, туженог Фонда ..., у предмету рефундације накнаде плате за вријеме привремене неспособности за рад, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Добоју број 13 0 У 003805 15 У од 10.3.2016. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 28.8.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом ставом 1. изреке уважена је тужба и поништена одлука туженог у ставу 2. диспозитива тог рјешења. Ставом 2. изреке пресуде у осталом дијелу оспорени акт одржан на снази, а ставом 3. изреке пресуде обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова управног спора исплати износ од 631,80 КМ.

Уважење тужбе суд је образложио разлозима да тужени осим што је цитирао законске одредбе које регулишу трошкове у управном поступку није дао аргументовано образложење зашто трошкови пуномоћника тужиоца за заступање у управном поступку нису нижи и оправдани при чему је тужени требао водити рачуна, о врсти предмета, висини захтјева за рефундацију накнаде плате те да је, по изјављеној жалби, тужени поништио првостепени закључак и наложио првостепеном органу да мериторно одлучи о захтјеву тужиоца и да ће тек након што одлучи о захтјеву тужиоца тужени моћи одлучити о трошковима управног поступка будући да је ставом 1. диспозитива оспореног акта уважена жалба, поништен закључак првостепеног органа о одбацивању захтјева и предмет враћен првостепеном органу да мериторно одлучи о захтјеву тужиоца за рефундацију накнаде плате радницима за вријеме привремене неспособности за рад, па ставом 2. диспозитива оспореног акта тужени није ни могао одбити захтјев тужиоца за накнаду трошкова за заступање у управном поступку. Одлука о трошковима управног спора заснована је на одредби члана 49. а) став 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС).

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање тужени побија наведену пресуду због повреде Закона о општем управном поступку, Закона о управним

споровима, те члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Конвенција). Истиче да је образложење пресуде контрадикторно изреци пресуде када суд поништава став 2. диспозитива оспореног акта којим је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка, а у образложењу наводи да ће о трошковима управног поступка тужени моћи одлучити по његовом окончању јер ће тек тада моћи утврдити ко је успио и колико. Ово из разлога јер је ставом 1. диспозитива оспореног акта поништен закључак првостепеног органа којим је захтјев тужиоца одбачен и наложено да о захтјеву мериторно ријеши; да о жалбу на закључак, другостепени орган одлучује само у односу на исправност поступања првостепеног органа у погледу одбацивања захтјева и нема надлежности да захтјев ријеши у меритуму јер би онда преузео функцију првостепеног органа и повриједио једно од основних начела – начело двостепености из члана 12. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП); да суд није узео у обзир чињеницу да тужени није везан жалбеним наводима с обзиром да је чланом 217. ЗОУП прописано да жалба треба да садржи назначење рјешења против којег се изјављује и да жалилац изложи у ком погледу је незадовољан рјешењем без да образлаже жалбу јер другостепени орган по службеној дужности испитује законитост поступања првостепеног органа; да је тужени наводе жалбе у претежном дијелу оцијенио неосноване, а да је суд потврдио одлуку туженог у преосталом дијелу што значи да су наводи жалбе правилно оцијењени; да је суд требао спојити поступке од 24 тужбе јер се воде између истих странака, те наводи да је суд у различитим предметима досуђивао различите износе трошкова управног спора - некад износ од 631,80 КМ, а некад износ од 468,80 КМ; да није цијенио наводе из одговора на тужбу већ је унио уопштену формулацију да тужени остаје код навода из образложења оспореног акта што упућује на закључак да није поступио објективно и непристрасно; да се трошкови управног поступка досуђују само ако у поступку учествују двије странке са супротним интересима. Наводи одлуку СВС, број Уж-8766/61 од 25.11.1961. године. Предлаже да Врховни суд захтјев уважи, побијану пресуду преиначи тако што ће одбити тужбу и „поништити“ дио пресуде којом су досуђени трошкови управног спора. Тражи да Врховни суд РС наложи нижестепеном суду да врати туженом списе управног предмета који су му достављени уз одговор на тужбу под бројем „08/058-6-214/15 од 07.3.2016. године“.

Тужилац није дао одговор на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Правилно је побијаном пресудом уважена тужба и поништена одлука у ставу 2. диспозитива оспореног акта којим је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка јер тужени није могао одлучивати о том захтјеву све док се не оконча поступак по захтјеву тужиоца за рефундацију накнаде плате радницима тужиоца за вријеме привремене неспособности за рад будући да ће тек тада тужени моћи одлучити да ли су трошкови заступања тужиоца у том поступку били нужни и оправдани и колико они износе. Ово из разлога што се сходно одредби члана 106. став 1. ЗОУП тек у рјешењу којим се поступак о главној управној ствари завршава одређује ко сноси трошкове поступка, њихов износ, коме се и у ком року имају исплатити.

Зато тужени није могао одбити захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка када је ставом 1. диспозитива оспореног акта уважио жалбу тужиоца и

поништио закључак првостепеног органа којим је био одбачен захтјев тужиоца за рефундацију накнаде плате радницима за вријеме привремене неспособности за рад и предмет вратио првостепеном органу да о захтјеву тужиоца мериторно одлучи, јер је такво одбијање захтјева преурањено будући да се, сходно одредби члана 106. став 1. ЗОУП, тек у рјешењу којим се поступак о главној ствари завршава одређује ко сноси трошкове поступка, њихов износ, коме се и у ком року имају исплатити.

Не стоји навод захтјева да је образложење пресуде у контрадикторности са изреком пресуде будући да је правилно нижестепени суд ставом 1. изреке пресуде уважио тужбу и поништио одлуку у ставу 2. диспозитива оспореног акта којом је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка јер ту одлуку тужени није могао донијети док се не оконча управни поступак, односно док се мериторно не одлучи о захтјеву тужиоца за рефундацију накнаде плате.

Истина нижестепени суд је непотребно ставом 2. изреке пресуде одлучивао о законитости става 1. диспозитива оспореног акта у којем дијелу оспорени акт није ни побијан тужбом, јер је том одлуком туженог уважена жалба тужиоца и поништен закључак првостепеног органа туженог о одбацивању захтјева тужиоца за рефундацију накнаде плате. Правилно је елаболирање туженог да он нема надлежност да предметну ствар ријешити мериторно јер би тиме било повређено начело двостепености из члана 12. ЗОУП, па је правилно уважио жалбу, поништио закључак првостепеног органа и предмет вратио првостепеном органу на поновно одлучивање, а што је исправно подржао и нижестепени суд.

Такође је тачно запажање туженог да другостепени орган није везан жалбеним наводима с обзиром да жалба према одредби члана 217. ЗОУП треба да садржи назначење рјешења против којег се изјављује и да жалилац излаже у ком погледу је незадовољан рјешењем без обавезе да образлаже жалбу јер другостепени орган, по службеној дужности, испитује законитостведеног поступка и ожалбене одлуке.

Неоснован је навод захтјева да је нижестепени суд требао предмете спојити по свим тужбама које су поднијете против истог туженог будући да је судска пракса заузела став да се једном тужбом може оспоравати само један управни акт сходно одредби члана 7. став 1. ЗУС без обзира што се поступак води између истих странака јер се ради о појединачним актима чија се законитост испитује у управном спору.

Навод туженог да је суд у различитим предметима досуђивао различите износе трошкова управног спора нема утицаја на рјешење у овој управној ствари јер тужени те износе може оспорава конкретним аргументима против појединачне одлуке суда ако је погрешно извршен обрачун и утврђена обавеза за плаћање трошкова управног спора.

Није прихватљив навод захтјева да суд није поступао објективно и непристрасно из разлога што је у побијаној пресуди навео уопштenu формулацију да тужени остаје код навода из образложења оспореног акта не образлажући појединачно сваки од тих навода у одговору на тужбу јер уколико тужени у одговору на тужбу понавља наводе из образложења оспореног акта онда суд није ни обавезан да све те наводе у пресуди посебно образлаже.

Не стоји навод захтјева да је доношењем побијане пресуде повређен члан 6. Конвенције, јер тужени не конкретизује у чему се огледају повреде права на правично суђење из члана 6. Конвенције.

За поврат списка достављеног нижестепеном суду, тужени треба са захтјевом да се обрати том суду, јер овај суд нема надлежност да налаже нижестепеном суду како ће поступити по конкретном захтјеву странке.

Неосновано је побијање одлуке нижестепеног суда којом су тужиоцу досуђени трошкови управног спора јер је одредбом члана 6. Закона измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“ број 63/11, у даљем тексту: Закон о измјенама и допунама ЗУС) измијењен члан 49. основног текста закона тако да став 1. тог члана гласи: „Странка која изгуби спор дужна је да противној странци надокнади трошкове спора“, а одредбом члана 5. тог закона је дефинисано да су трошкови у управним споровима издаци учињени поводом управног спора од његовог покретања до његовог завршетка. Како је нижестепени суд уважио тужбу и поништио оспорени акт, онда је правилно тужени обавезан да сноси трошкове управног спора који се односе на састав тужбе по адвокату који су досуђени у складу са Тарифом о накнадама и награди трошкова за рад адвоката („Сл. гласник РС“ број 68/05).

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди није остварен разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став. 2. ЗУС, па се захтјев туженог за њено ванредно преиспитивање, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Душка Мутић

Предсједник вијећа
Весна Антонић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић